

עמ"ת 50461/01/24 - נור אבו אלקיעאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 50461-01-24 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אריאל חזק

העורר:

נור אבו אלקיעאן

על ידי ב"כ עו"ד נאשף דרויש

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד לישיב בוחבוט-דהן

החלטה

מדובר בערר על החלטת בית משפט השלום (תעבורה) בבאר שבע, (השופטת אושרת חנה בר), בתיק מ"ת 4775-11-23, מיום 3.1.24, במסגרתה נעצר העורר עד תום ההליכים.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה - פסילת בימ"ש ונהיגה ברכב ללא ביטוח. בכתב האישום צוין בין היתר, כי בתאריך 23.6.22 נפסל העורר בנוכחותו, לתקופה של 10 שנים מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה והיה עליו להפקיד את רישונו לא יאוחר מיום 15.1.23. העורר לא הפקיד רישונו כאמור, וביום 7.11.23, סמוך לשעה 21.30, נהג ברכב כשהוא פסול לנהיגה ביודעין וללא תעודת ביטוח רכב בתוקף.

בהודעת הערר ובדין מיום 23.1.23, טען ב"כ העורר כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. ב"כ העורר טען כי אין מחלוקת על כך שקיימת עילת מעצר, אך טען כי מדובר בעילת מעצר נמוכה בעוצמת גמ ביחס לעבירות תעבורה. בהקשר זה ביקש הסנגור להפנות לפסיקת ביהמ"ש העליון בעניין מעצר בתיקי תעבורה, וטען כי קיימים מקרים גם בתיקים חמורים בהם נמנע בימ"ש ממעצר עד תום ההליכים. עוד טען הסנגור כי חלופה מוצעת אף לא נשמעה בבימ"ש קמא.

הסנגור טען כי יש בידי העורר להציע חלופת מעצר טובה שתמנע ממנו לצאת ממקום החלופה, בתוספת איזוק אלקטרוני, וטען כי יש בכך לאיין המסוכנות מהעורר.

לאור זאת, ביקש הסנגור לקבל את הערר ולהורות על החזרת התיק לבימ"ש קמא לצורך בחינת חלופת מעצר.

מנגד, ביקשה ב"כ המשיבה להורות על דחיית הערר.

ב"כ המשיבה טענה כי במקרה זה המסוכנות היא גבוהה מאוד, וכי מדובר בעורר שנתפס נוהג בזמן פסילה בפעם השישית לכאורה, בסמיכות זמנים, לאחר שריצה עונש מאסר לא קצר, והוא שב לנהוג בהיותו פסול ביודעין.

ב"כ המשיבה הוסיפה וטענה כי במעצרים בתחום התעבורה קיימת אמנם בחינה מוקפדת יותר, אך לדבריה, במקרה זה

מדובר בעבירה בעלת אופי פלילי שמקבילה לעבירת הפרת הוראה חוקית, ובעורר בעל עבר פלילי שריצה עונשי מאסר ולחובתו מאסר מותנה, והדבר לא מנע ממנו לשוב ולנהוג.

לטענת ב"כ המשיבה, במקרה זה ובנסיבותיו של העורר הבחינה נעשית באופן חריג, כפי שהפסיקה קובעת ולפי נסיבות העניין, ולכן טענה כי החלטת בימ"ש קמא שקובעת רף מסוכנות גבוה מאוד הנה מוצדקת.

לאור זאת, ביקשה ב"כ המשיבה לדחות הערר ולהותיר החלטת בימ"ש קמא על כנה.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

במהלך הדיונים לא חלק ב"כ העורר על קיומן של ראיות לכאורה. יצוין לעניין זה, כי מתוך פרוטוקול חקירת העורר במשטרה עולה, כי הוא מודה הן בביצוע הנהיגה והן בכך שידע שהוא נוהג בהיותו פסול מלהחזיק בהגה, וכפי שפורט בפרוטוקול חקירתו מיום 07.11.23, כאשר נשאל מדוע נהג "בפסילה" השיב: "**טעות של החיים**".

מסוכנות וחלופת מעצר

מדובר בעורר כבן 27.

העורר הורשע ביום 23.06.22, דהיינו לפני כשנה וחצי, בין היתר בשלוש עבירות של נהיגה בזמן פסילה (ובעבירת נהיגה בלא ר.נ), ונדון לאחר הפעלת מאסר מותנה, לעונש כולל של מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים ולמאסר מותנה שהוא כיום בר-הפעלה לתקופה של 8 חודשים. העורר הורשע בשתי עבירות שונות נוספות בשנת 2017, של נהיגה בזמן פסילה, שבגין אחת מהן נדון לתקופת מאסר בת 50 ימים.

זאת ועוד, מדובר בעורר שבעברו 17 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה וביניהן, הרשעות בעבירות של נהיגה ללא ר.נ - מעולם לא הוציא רישיון לסוג זה, אי ציות לשוטר במדים, ונהיגה כאשר רישיון הרכב פקע.

האמור לעיל מעלה כי מדובר בעורר אשר עברו התעבורתי מעיד כי נהיגתו הנוכחית לכאורה בזמן פסילה, **הינה הפעם השישית** בה נהג בעודו פסול מלנהוג. עוד עולה, כי מדובר בעורר שזמן לא רב לאחר שחרורו מן הכלא חזר וביצע עבירה של נהיגה בעת פסילה, וזאת כאשר **מאסר מותנה בן 8 חודשים** מרחף מעל ראשו.

יודגש, כי מדובר בעורר שהוא גם בעל עבר פלילי ובעברו הרשעות בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, פגיעה בערך טבעי, מוגן, והסעת שוהים שלא כדין והוא אף ריצה תקופת מאסר בגין הרשעותיו אלו.

כלל העובדות האמורות יעידו כי מדובר באירוע חריג ובעורר שניתן להגדירו כמשולח כל רסן תעבורתי, שתשוקתו

לנהיגה, על אף היותו פסול מלנהוג, אינה ניתנת לריסון.

מדובר בעורר המתעלם פעם אחר פעם מהחלטות שניתנו בעניינו וקיימת חומרה גם בכך שמדובר בעורר שנכלא בעבר בגין עבירות דומות - דבר שלא הרתיעו מלחזור פעם נוספת ולאחוז בהגה. התנהלות העורר מקימה עילת מעצר של מסוכנות ממשית וגלויה לעין.

ברע"פ 5493/21 **שלמה גבאי נ' מדינת ישראל** (מיום 11.08.21) נדון עניינו של מי שביצע עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון בתוקף ונקבע, בין היתר, כי "**אכן מעצר עד תום ההליכים של נאשם בעבירות תעבורה הינו בגדר חריג, אולם נקבע לא אחת כי יש לבחון מסוכנותו של הנאשם הקונקרטי לפי נסיבות עניין, וכן ככלל יש לראות בנאשם הנוהג בזמן שרישיונו נפסל כמי שמהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בכביש ואף ביטא במעשיו זלזול בהוראות החוק.**"

על מנת שיתאפשר שחרורו של אדם או מעצרו באיזוק, על בית המשפט ליתן אמון באותו אדם, ולעניין זה יצוין כי נהיגה בפסילה כמוה כנהיגה תוך הפרת הורה חוקית (ראה לעניין זה עמ"ת (מחוזי ב"ש) 58915-07-22 **מדינת ישראל נ' עלאווין** (מיום 28.7.22)).

חלק ניכר מן התיקים המובאים בפנינו, העוסקים בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, מציגים נאשמים שבעברם שתיים, שלוש ולעיתים אף ארבע הרשעות קודמות של נהיגה בזמן פסילה. בעניינו מדובר, כאמור, באירוע שאינו שגרתי, של אדם שבמהלך 7 השנים האחרונות הורשע 5 פעמים בעבירות של נהיגה בפסילה, אך הדבר לא מנע ממנו **מלנהוג בפעם השישית**, כשהוא פסול מלנהוג, כאשר שוחרר מן המאסר זמן לא רב בטרם מעצרו, וכאשר מאסר מותנה בר-הפעלה למשך 8 חודשים חל בעניינו.

ביחס למעצר עד תום ההליכים בעבירת תעבורה - בבש"פ 1753/07 **פאיד אבו רקיא נ' מדינת ישראל** (מיום 19.03.07), נדון עניינו של אדם שבעברו 4 עבירות של נהיגה בזמן פסילה שהחל בנהיגה פראית כשראה שוטר שבא לעוצרו ונקבע, בין היתר, כלדקמן: "**אכן מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינו שכיח (ראו: בש"פ 2465/05 סלימאן אלחמידי נ' מדינת ישראל (לא פורסם)) אך נסיבות המעשים המיוחסים לעורר, ובפרט חומרתם, יש בהן כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום הליכים נגדו (ראו בש"פ 7047/04 יוסף אלעסאם נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).**"

במהלך הדיון שבפניי טען ב"כ העורר טענה נוספת, ולפיה בית משפט קמא שגה כאשר הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים בלא לקבל קודם לכן תסקיר ואף בלא לבחון חלופת מעצר בעצמו.

בבש"פ 8392/23 **רפאל ששון נ' מדינת ישראל**, דן בית המשפט העליון בעניינו של אדם שהוגש כנגדו כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון ונהיגה בקלות ראש ועמד בעניינו מאסר מותנה בן 8 חודשים. בית משפט השלום הורה על שחרורו למעצר בית לאור התרשמותו מהמפקחים, ובית המשפט המחוזי הורה על

מעצרו עד תום ההליכים בלא לבקש תסקיר מעצר. באותה החלטה קבע בית המשפט העליון, בין היתר, כי "אין כל מקום לשעות לטענות המבקש כי אין זה המקרה "יוצא הדופן" המתאים להכיל את החריוג בדבר מעצר עד תום ההליכים של נאשם בעבירות תעבורה (וראו למשל: בש"פ 1248/20 איפרח נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.3.2020): בש"פ 3292/23 טחאן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2023)). גם לא נפל כל פגם באי הפניית המבקש לעריכת תסקיר שירות המבחן, עניין המסור לשיקול דעתו הרחב של בית המשפט הדין בעניינו מעצרים (בש"פ 8632/21 אבבה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.12.2021)).

יוער, כי בבש"פ 8632/21 אבבה נ' מדינת ישראל מיום 19.12.21, חזר בית המשפט העליון על ההלכה שלפיה במקרים שבהם ברור כי חלופת מעצר לא תסכון, אין טעם להורות על קבלת תסקיר מעצר.

בכלל נסיבות העניין, ובין היתר לאור המספר החריוג יחסית של עבירות הנהיגה בפסילה בהן הורשע בעבר העורר, ולאור המאסר המותנה החל בעניינו, והעובדה שביצע לכאורה עבירה זמן לא רב לאחר שחרורו מן המאסר בגין הרשעה דומה קודמת, מצאתי כי לא ניתן יהיה להשיג מטרת המעצר בדרך של שחרור או מעצר באיזוק, ולפיכך אני קובע כי בית משפט קמא לא שגה עת הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים בלא לבחון ערבים ובלא לבקש תסקיר שירות מבחן.

הערר נדחה.

ניתנה היום, 28 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.